

Arrest

nr. 81 502 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE Vde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 2012 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, verklaarde zich vluchteling op 10 februari 2012. Verzoeker claimde minderjarig te zijn maar uit het medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij, uitgevoerd op 17 februari 2012, blijkt dat hij minstens 21,3 jaar oud is.

1.2. De Eurodacdatabank gaf te kennen dat verzoeker reeds eerder een asielaanvraag had ingediend (najaar 2009) in Noorwegen waar hij werd afgewezen eind december 2011. Verzoeker verklaarde tijdens het Dublinverhoor op 20 maart 2012 dat hij geen redenen en geen bezwaar heeft tegen de

overdracht. De terugname werd gevraagd aan de Noorse autoriteiten die hiermee op 30 maart 2012 instemden. Derhalve werd op 11 mei 2012 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [O. A.] (Alias NO: [S. A. S.])
geboren te Badinkhel , op (in) 00.00.1991 (Alias NO: 22.10.1989 – Alias BE: 31.12.1996)
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 09.02.2012 is aangekomen in België. Eén dag later, op 10.02.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in “Badinkhel” op 31.12.1996. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 10.02.2012 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ op 13.02.2012 per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen.

Uit het Eurodacverslag van 10.02.2012 blijkt dat betrokkene in Noorwegen asiel heeft aangevraagd en de Noorse overheid heeft op datum van 30.03.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.03.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel aanvroeg. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 10.02.2012 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in Noorwegen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij in Noorwegen inderdaad een asielaanvraag had ingediend maar dat ze hem geweigerd hebben in Oslo en dat hij daarna naar België kwam. Betrokkene verklaarde verder dat hij in 2009 vanuit Afghanistan vertrok richting Pakistan. Vanuit Pakistan zou hij naar Iran gereisd zijn om vervolgens vanuit Iran via Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en Duitsland naar Noorwegen te reizen waar hij ergens in het najaar van 2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij er asiel aanvroeg en dat hij er tot januari 2012 in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene stelde dat zijn asielaanvraag eind december 2011 werd afgewezen en dat zijn procedure in Noorwegen zo lang duurde omwille van het leeftijdsonderzoek. Rond 08.02.2012 zou betrokkene vanuit Noorwegen per bus vertrokken zijn naar België waar hij op 09.02.2012 zou zijn aangekomen en waar betrokkene één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 10.02.2012 werd voor betrokkene op 21.03.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Noorse autoriteiten verstuurd. De Noorse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 30.03.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 en 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens betrokkene in Noorwegen gekend is onder de gegevens van [S. A. S.], geboren op 22.10.1989, met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verklaarde geboortedatum tijdens de registratie van zijn asielaanvraag het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens de registratie van zijn asielaanvraag op 10.02.2012 dat hij 16 jaar oud was en werd geregistreerd met geboortedatum 31.12.1996 waardoor hij op de datum van zijn asielaanvraag minderjarig zou zijn geweest. De DVZ uitte op 10.02.2012 bij de Dienst Voogdij van de FOD Justitie twijfels omtrent de verklaarde leeftijd van betrokkene. Op 17.02.2012 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit

Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7 te 3000 Leuven, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten dient te worden dat betrokkene op 17.02.2012 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Tengevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder voogdij beëindigd op 01.03.2012. De DVZ werd hiervan op 02.03.2012 per fax van op de hoogte gebracht. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Bovendien blijkt uit het expliciete terugnameakkoord van de Noorse autoriteiten dat betrokkene in Noorwegen gekend is onder de gegevens van [S. A. S.] met geboortedatum 22.10.1989. Op basis van de informatie van de Noorse autoriteiten en de conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 14.02.2012 waaruit blijkt dat betrokkene minstens 21,3 jaar oud is, kan dan ook niet anders dan vastgesteld worden dat betrokkene van bij de registratie van zijn asielaanvraag in België de bevoegde Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden aangaande zijn leeftijd. Uit de informatie in het Noorse terugnameakkoord blijkt bovendien dat betrokkene in Noorwegen eveneens een andere naam gebruikt heeft, met name [S. A. S.], dan de in België opgegeven naam [O. A.]. Betrokkene verklaarde bovendien tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.03.2012 dat hij nooit andere namen en/of voornamen gebruikt heeft (DVZ, vraag 3). Uit het terugnameverzoek van de Noorse autoriteiten blijkt echter het tegendeel, zowel qua naam als opgegeven geboortedatum. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens, meer specifiek namen en geboortedata, in verschillende landen, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en heeft bewust getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden. Door het gebruiken van verschillende leeftijden en namen in verschillende landen en het zich in België voordoen als niet-begeleide minderjarige ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.03.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij door andere jongeren werd aangeraden om naar België te komen (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hem door andere jongere werd aangeraden, komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding

voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat andere jongeren hem dit aangeraden hebben.

Betrokkene verklaarde aangaande zijn gezondheidstoestand dat hij buikpijn heeft (DVZ, vraag 20). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij buikpijn heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Noorwegen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Noorwegen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Noorwegen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Noorwegen, die een verzet tegen de overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen dergelijke redenen heeft en geen bezwaren (DVZ, vraag 21).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 13 en art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Noorse autoriteiten op de luchthaven van Oslo, Gardermoen in Noorwegen.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292). Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5

februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.(...)”

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen

binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verwerende partij werpt terecht op dat er *prima facie* niet werd voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 11 mei 2012 en de verzoekende partij heeft gewacht met het indienen van een verzoekschrift om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen tot na de eerste poging om verzoekende partij te verwijderen op 21 mei 2012.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenghet door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het eerste middel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift, in het eerste middel, de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoekende partij betoogt dat haar asielaanvraag in Noorwegen behandeld en afgehandeld is en zij het risico loopt vanuit Noorwegen naar Afghanistan te worden overgedragen alwaar haar leven reeds door de Taliban werd bedreigd.

Beoordeling

Verzoeker gaat voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin reeds werd gesteld dat *“Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”*

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om dit motief te weerleggen en hij slaagt er niet in het minst in aannemelijk te maken dat zijn asielaanvraag in Noorwegen niet behandeld werd volgens de Europese standaarden of dat een nieuwe asielaanvraag niet volgens de Europese standaarden zal worden onderzocht. Verzoeker toont niet eens met een begin van bewijs aan dat Noorwegen hem naar zijn land

van herkomst zal repatriëren en/of dat Noorwegen afgewezen Afghanen zonder meer naar Afghanistan repatrieert. In de mate hij zijn beweringen kracht bijzet door te verwijzen naar “stuk 2”, waarvan een uiterst summiere vrije vertaling wordt ingediend ter terechtzitting, dient te worden vastgesteld dat dit “stuk 2” opgesteld is in het Noors en geen beëdigde vertaling werd toegevoegd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de correcte inhoud van dit stuk. Verzoeker toont bijgevolg de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève niet aan.

Het eerste middel is niet ernstig

3.3.2.2. Tweede middel

De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de soevereiniteitsclausule. Zij betoogt dat alvorens de verwerende partij aan de Noorse autoriteiten vroeg om haar over te nemen de fundamentele vraag dient gesteld te worden of de Belgische staat in de absolute onmogelijkheid is de asielaanvraag te behandelen. Verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen afdoende motivering heeft gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

Beoordeling

Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), dient opgemerkt te worden dat dit artikel luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Met betrekking tot het standpunt van de verzoekende partij dat de verwerende partij op basis van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening had moeten beslissen om haar asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen, moet worden benadrukt dat *in casu* op de verwerende partij geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin-II-Verordening en dat zij heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels, met name omdat (i) met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verzoeker verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17) zodat op basis van de voorgaande informatie een behandeling van de asielaanvraag van verzoeker in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde is, (ii) tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 maart 2012 aan verzoeker werd gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg en hij verklaarde dat hij door andere jongeren werd aangeraden om naar België te komen (DVZ, vraag 19), (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen rekenen op medische verzorging in Noorwegen indien dit nodig zou zijn, en (iv) met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Noorwegen, die een verzet tegen de overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, verzoeker verklaarde dat hij geen dergelijke redenen heeft en geen bezwaren (DVZ, vraag 21). Geen van deze motieven wordt door verzoeker betwist, laat staan ontkracht. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet minderjarig is, zoals blijkt uit onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening op zich geen verplichting voor een lidstaat kan worden afgeleid om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal worden

onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Doch, in *casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft ingediend dat zij door de Noorse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Afghanistan of dat de Noorse autoriteiten afgewezen Afghaanse asielzoekers zonder meer naar Afghanistan repatriëert. Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

3.3.2.3. Derde middel

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Beoordeling

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de mate verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij zich beperkt tot standaardoverwegingen kan zij niet worden gevolgd. Immers, uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze gestoeld is op verschillende motieven die toegespitst zijn op de verzoekende partij, die op geen enkele wijze een poging onderneemt om de verschillende motieven concreet te betwisten of te weerleggen. Het volstaat ook niet om één motief van de bestreden beslissing te citeren en daarnaast te poneren dat *“dit (...) een bewijs (is) dat verwerende partij het dossier van verzoeker onjuist opgevat heeft”*. Het loutere feit dat Noorwegen verzoekers asielaanvraag negatief heeft afgesloten en dat hij het grondgebied dient te verlaten, impliceert niet automatisch dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou komen vast te staan. De inhoud van de negatieve beslissing van de Noorse asielinstanties ligt niet voor. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken of verzoeker al dan niet alle beroepsmiddelen heeft uitgeput.

Tot slot dient te worden herhaald dat verzoekende partij zelf geen redenen heeft opgegeven waarom zij bezwaar heeft tegen haar overdracht aan Noorwegen

De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM doch gaat eraan voorbij dat algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Het derde middel is niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de beslissing tot gevolg heeft dat zij verplicht zou worden om terug te keren naar Noorwegen en een overdracht een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij stelt dat Noorwegen haar asielaanvraag heeft behandeld en afgehandeld met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij naar Afghanistan zou worden teruggewezen waar zij een reëel risico loopt door Taliban te worden gedood. Deze elementen vormen een moeilijk te herstellen nadeel en een schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève.

Met betrekking tot de asielprocedure in Noorwegen merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn asielaanvraag niet volgens de Europese minimumnormen behandeld zou zijn geweest en dat zijn nieuwe asielaanvraag niet volgens de Europese minimumnormen zal behandeld worden.

Het loutere feit dat Noorwegen zijn asielaanvraag negatief heeft afgesloten en dat hij het grondgebied dient te verlaten, impliceert niet automatisch dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou komen vast te staan. De inhoud van de negatieve beslissing van de Noorse asielinstanties ligt niet voor. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken of verzoeker al dan niet alle beroepsmiddelen heeft uitgeput.

Tot slot dient te worden herhaald dat verzoekende partij zelf geen redenen heeft opgegeven waarom zij bezwaar heeft tegen haar overdracht aan Noorwegen

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing haar een nadeel berokkent dat moeilijk te herstellen is, dat persoonlijk is, dat niet aan haarzelf te wijten is en dat niet louter hypothetisch is.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M.-C. GOETHALS